



Komnata je přeplněná, temná a nevětraná. A po strop nacpaná starodávnými knihami.

„Co je tohle za místo?“ Ve vzduchu je tady přímo cítit historie.

„Takže proto toho o Západu vím tolik.“ Torin se na mě usměje. „Ze všech lidí by sis právě ty měla tyhle rukopisy přečíst.“

„Jak to, že máš takovéhle knihy?“ Otočím se k němu a pátravě si ho prohlížím. „Kdo vlastně ve skutečnosti jsi?“

Zasměje se. „Grace není jediným potomkem těch, kdo se zajímají o Západní ostrovy. Moji předci možná vyvraždili královskou rodinu, ale mnoho dalších mých příbuzných zasvětilo svůj život tomu, aby to napravilo.“

Dívám se na něj a najednou si uvědomím pravý účel téhle pevnosti. Je to posvátné místo, v němž je uložena schválně ztracená pravda. Symbol naděje. To je také důvod, proč v hlavní síni stojí dvanáct obelisků. A důvod, proč je hrad na ostrově nejbližší k Západu.

„Toužíš po míru na všech Dvanácti ostrovech. Nejen na Východě.“

„Samozřejmě,“ řekne. „Ostatně to bychom přece měli chtít všichni.“

„Ale proč? Po léta se nám i o samotě vedlo dobře.“ Jakmile ta slova vyslovím, uvědomím si, jak nepravdivá jsou.

Torin se usadí na nepohodlně vypadající kamennou desku a zadívá se na mě. „Věříš na kouzla?“

„Nikdy jsem neviděla žádný důkaz jejich existence.“ Nevím, proč lžu, ale jakmile to řeknu, nedokážu si pomoci a musím myslet na to, co jsem zažila s Tomasem, opravdové kouzlo přímo před mýma očima, a na Jorena a magii ukrytou v jeho půdě, ke které mě přivedl. Tedy než ji můj otec sežehl na uhel.

„No, já na ně věřím,“ řekne Torin. „A všechno, co jsem se dočetl v těchhle zápisech, mou víru potvrzuje. Léčivé lektvary, které máme dnes, jsou ničím ve srovnání s tím, co jsme měli kdysi. Magie byla synonymem pro celých Dvanáct ostrovů, nejen pro Západ, a mágové byli věrnými poradci šlechty. Všechno jsme zničili, když jsme povstali proti sobě navzájem. Ztratili jsme tu nejcennější součást naší podstaty.“ Při těch slovech zvýší hlas, tak silná je jeho víra v to, co říká.

„Ale jak jsme magii zničili?“

„Myslím, že to si musíš zjistit sama. Já ti k tomu řeknu tohle – pro existenci magie v našem světě je potřebná jednota. A tu už tady dlouho postrádáme.“ Torin se odmlčí a zadívá se na mě svýma nádhernýma očima. „Mám ale dojem, že máš zkušenosti s alchymií, ne? Přitahují tě zbytky magie, které v našem světě zůstaly?“

Jsem otřesená tím, jak mě má přečtenou i přesto, že on sám je pro mě pořád záhadou. „Dokážu míchat tonika.“ To je všechno, co ze sebe v tu chvíli zvládnou vypravít.

„Přečti si ty knihy, Marianne. Pouč se o své minulosti. Jedině pak se dokážeš rozhodnout o své budoucnosti.“

„Dobrá,“ řeknu. „Nic ale neslibuju.“

„To po tobě ani nežádám. Celý život jsem strávil tím, že jsem se snažil osvobodit od těch, kdo mi říkali, co mám dělat a jak se mám chovat.“

Smutek, který se z něj často vydere na povrch, je tak palčivý, až to zabolí. „Tvůj otec je zbabělec,“ řeknu a zlehka se dotknu Torinovy paže. „Jsi mnohem silnější než on.“

Torin položí svou ruku na mou. „Možná. Když jsem byl malý, bil mě za to, když jsem brečel, a násilím se mě pokoušel přesvědčit o tom, že city jsou pro slabochy. Naučil mě, že láska je chyba, že soucit znamená selhání a že na laskavosti ani trochu nezáleží. Zklamal jsem ho ve všech ohledech, a ačkoli si nikterak nevyčítám to, jaký jsem, občas je pravda těžší, než vůbec dokážu snést.“

Stisknu jeho prsty. Sama dobře vím, jak tenhle rozpor chutná. „Donutíš ho abdikovat, Torine, a budeš vládnout Východu spravedlivě. A jako tvoje žena a Zmije ti budu po celou tu cestu stát po boku.“ Na chvílku ztichnu a snažím se přemoci záchvěv smutku nad tím, že se Torinovi takhle vyznávám i přesto, že miluju někoho jiného. Ale když pomyslím na Bronna, je pro mě najednou těžké i dýchat, a tak se donutím pokračovat. „Znovu nastolíme jednotu. Západ k míru nepotřebujeme.“

Když si Torin přiloží mé prsty na rty, zalijí se mu oči slzami. „Jako tvému manželi a spojenci mi bude ctí vládnout spolu s tebou.“

Několik dalších týdnů strávím mezi rukopisy. Grace mi při tom občas dělá společnost, ví ale, že dávám přednost samotě, takže se často staví jen proto, aby mi přinesla jídlo a vodu.

Zpočátku se nedočítám nic nového. Pak ale objevím jeden tlustopis s anatomickými nákresy lidského těla, díky nimž si doplním znalosti získané vlastním výzkumem. Nechám se úplně pohltit skicami žil, tepen, šlach a nervů, sítěmi vláken uvnitř každého z nás. Někdo si

dal tu práci a rozpitval srdce a popsal ho tak detailně, že mi inkoust na papíře připomíná krev, která tímhle orgánem proudí. Ptáci, krysy, vlčice – útroby žádného zvířete se nepodobají vnitřní stavbě lidského těla tak bravurně zachycené na těchhle nákresech, díky nimž si prohlubuji znalosti léčitelství.

Tohle ale není důvod, proč jsem tady, a nakonec se musím od anatomie odtrhnout a soustředit se na Západ. Čím víc čtu, tím víc tajemství na stránkách odhaluju. Tajemství, která odhalují úplně jiný příběh než ten, který mě učili. A čím víc toho zjistím, tím rozzuřenější jsem.

Lhali nám.

Když lidé vyprávějí o historii, tvrdí vždycky to samé: že zlí Zápaďané zneužívali sílu magie a vytvořili z ní zbraň, pomocí které chtěli ubližovat ostatním, zatímco mírumilovní Východané využívali magii k léčení a k tomu, aby se jejich úrodě dobře dařilo. To byl také důvod, proč se útok Zápaďanů považoval za tak podlý a agresivní a proč se nás král rozhodl chránit tak krajními prostředky, když se Západ rozhodl ukrást nám naše zdroje. Takhle nás to všechny učili.

Tyhle knihy jsou ale plné svědectví a výpovědí, které vrhají na příběh nové světlo. Ukazují to, jak si Východ přizpůsobil dějiny tak, aby skryl svou nechutnou minulost. Propagandu, jíž chtěl skrýt své zločiny.

Vyprávějí jiný příběh, příběh o mocných mázích ze Západu a Východu, kteří společně po staletí bojovali proti hrozbám přicházejícím z Velkozemě na severu. Magie spojovala všech dvanáct ostrovů, a ačkoli ji dokázalo ovládat jen několik málo lidí, stáli tito vyvolení vždy po boku králů a královen z obou královských rodin, a tak panovala rovnováha.

Ale mezi východní a západní šlechtou existoval rozdíl. Západané měli sklony k magii v krvi, zatímco Východané nikoli. A král Východu začal žárlit.

Torinův předek narozený před patnácti generacemi byl zrůda. Ten, kdo zničil jednotu Dvanácti ostrovů, nebyl Gormand ze Západu. Byl to Davin z Východu.

Davin zuřil, že není nejmocnějším mužem na celých Dvanácti ostrovech, což ho dovedlo na pokraj šílenství. Roztrpčovalo ho, že se nenarodil s nadáním pro magii. Začal být posedlý myšlenkou, že se Gormand a mágové rozhodnou svrhnout ho. A tak očistil Východní ostrovy od veškeré magie.

Ti Východané, kteří dokázali kouzla ovládat, byli vyvražděni, nejčastěji upáleni zaživa, čímž bylo zajištěno vymýcení veškeré zbývající magie. Několika šťastlivcům se podařilo uprchnout na Západ. Davin pak ale vyslal svou Zmiji, aby vyvraždila západní šlechtu, a tak Západ padl. Zbývající mágové se poschovávali v ruinách, které zbyly ze Západu, a Davin měl radost, že přinejmenším na jeho zbývajících Šesti ostrovech nezůstal nikdo, kdo by se mu mohl postavit. Prokázal, že nepotřebuje magii k tomu, aby byl mocný, a že mágové pro něj nepředstavují hrozbu. Od těch dob magie dřímala a nebyl nikdo, kdo by ji ovládl.

Západ válku nezačal. Byl to Východ. To, že byla pravda takhle skryta, je velezrada. Nevím, co je pro mě víc zničující: to, že Východu byla po staletí upírána magie, nebo to, že byl Západ démonizován tím, kdo za to všechno ve skutečnosti nese odpovědnost.

Poté co přehodnotím své dosavadní vědomosti, přejdu k dalším knihám. Jsou to svazky přímo o magii. Když vezmu do rukou první z nich, uvědomím si, že váhám.